
Επονίτισσα

της **Μαρίας Καρά**

Η Μαρία Καρά μας είναι γνωστή από την αγωνιστική παρουσία της τόσο στον συνδικαλιστικό όσο και στον γυναικείο χώρο. Διαβάζοντας κανείς το βιβλίο της καταλαβαίνει ότι είναι φτιαγμένη απ' την πάστα εκείνη των ανθρώπων που δεν μπορούν να

πάσουν ν' αγωνίζονται, που δεν μπορούν να ζήσουν χωρίς ένα πιστεύω, που θα ψάχνει μέχρι το τέλος να βρει ένα φωτεινό σημείο για να μπορέσει να συνεχίσει να ζει.

Το βιβλίο της, γραμμένο με απλότητα και αυθορμητισμό, μας κάνει να ξαναζούμε όλη εκείνη την μαύρη εποχή της κατοχής. Υπήρχε φτώχεια, πείνα, δυστυχία, θάνατος, αλλά υπήρχε όμως και ιδεολογία, υπήρχαν άνθρωποι ξεχωριστοί, που μας έδιναν την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο. Γράφει η Μαρία:

«Κι ο πεινασμένος σύντροφος με τα ρουφηγμένα μάγουλα, λες κι έστελνε το γαλάζιο φως των ματιών του μακριά στο μέλλον, σε κάποια αυγή που της άνοιγε την πόρτα στον ήλιο. Κοίταγα προσεκτικά τα γαλάζια μάτια να δω τα όνειρά μας μέσα σ' εκείνο τ' ανοιχτό παράθυρο στην ελπίδα. Ποιός ήταν; Πώς τον έλεγαν; Τι σημασία έχει... Δεν τον ξαναείδα ποτέ. Τώρα πια

αυτό το φως δεν υπάρχει. Σε κανενός τα μάτια δεν μπορείς να διαβάσεις καμιά τέτοια ελπίδα...».

Σ' αυτή την φράση, αλλά και σ' όλο το βιβλίο της, διαφαίνεται η πικρία για τα προδωμένα ιδανικά, για την ζωή που σπαταλήθηκε άδικα. Η Μαρία, με την γυναικεία ειλικρίνειά της, εκφράζει στον πρόλογό της το κατηγορώ της για το κόμμα, για όλους εκείνους που καταπάτησαν τα ιδανικά της. Όλα αυτά όμως δεν την εμπόδισαν να συνεχίσει τους αγώνες της. Στην επταετία βρίσκεται εξόριστη στο Παρίσι, μ' ένα μωρό παιδί, άρρωστο, και χρειάστηκε, μαζί με τον άντρα της, να κάνει έναν δεύτερο αγώνα επιβίωσης. Μια ζωή παρανομίας, εξορίας, απογοητεύσεων δεν μπόρεσαν να την κάνουν ν' αποσυρθεί και να ιδιωτεύσει. Όχι! Σήμερα στην τοπική αυτοδιοίκηση, αύριο αλλού, η Μαρία ανήκει στην γενιά των ανθρώπων που θ' αγωνίζονται μέχρι το τέλος.